

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 23. januar 2015. godine
Ref. br. :RK756/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI96/14

Podnosilac

Istref Velići

**Zahtev za tumačenje nekoliko odredbi Zakona o igrama na sreću, br.
04/L-080 od 6. aprila 2012. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Istref Velići, predsednik Udruženja priređivača igara na sreću, sa sedištem u Prištini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva ne osporava, posebno, nijednu odluku nekog javnog organa.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev podnosioca za tumačenje člana 66. stav 2., podstavovi 2.4 i 2.6; člana 70., stav 2., podstavovi 2.7 i 2.8; i člana 81., stav 3. Zakona o igrama na sreću br. 04/L-080, (u daljem tekstu: Zakon o igrama na sreću).
4. Podnosilac zahteva tvrdi da je Ministarstvo finansija Vlade Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ministarstvo) primenom ovog zakona povredilo njegova prava, garantovana Ustavom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) po pitanju „jednakosti pred zakonom, vrednosti, opštih principa, prava na pravično i nepristrasno suđenje, tumačenja odredaba za ljudska prava i sudske zaštite prava.“

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 2. juna 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 4. jula 2014. godine, predsednik je odlukom br. GJR. KI96/14, imenovao sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom br. KSH. KI96/14, imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
8. Dana 7. jula 2014. godine, podnosilac je podneo Sudu dodatne informacije.
9. Dana 15. jula 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva.
10. Dana 8. decembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu, u punom sastavu, preporuku o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 6. aprila 2012. godine usvojen je Zakon o igrama na sreću, koji je stupio na snagu 15 (petnaest) dana nakon objavljivanja u Službenom listu.
12. Prema tvrdnjama podnosioca, nakon stupanja na snagu Zakona o igrama na sreću, Ministarstvo je nepravedno zatvorilo nekoliko poslovnih objekata, koji obavljaju privredne aktivnosti koje se uređuju prema odredbama ovog Zakona.

13. Prema podnosiocu zahteva, gorenavedeni poslovni objekti su zatvoreni iz razloga što je Ministarstvo utvrdilo da nisu ispunili kriterijume koji se tiču razdaljine između ovih poslovnih objekata i vaspitno-obrazovnih objekata, istorijskih, verskih institucija i opštinske imovine.

Navodi podnosioca zahteva

14. Podnosilac zahteva tvrdi da je Ministarstvo primenom Zakona o igrama na sreću, povredilo njegova prava garantovana Ustavom, odnosno članom 3 [Jednakost pred Zakonom] stav 1, članom 7 [Vrednosti] stav 1.1, članom 21 [Opšta Načela], članom 24 [Jednakost pred Zakonom] stav 1, članom 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] stav 1, članom 53 [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] i članom 54 [Sudska Zaštita Prava].
15. Podnosilac zahteva opravdava svoj zahtev za tumačenje Zakona o igrama na sreću, tvrdeći: *“Članovi Udruženja su se bez njihove krivice našli u nezavidnom i obezvređenom položaju, kako u materijalnom tako i u moralnom aspektu, što je posledica pogrešnog tumačenja odredbi Zakona o igrama na sreću, br. 04/L-080.”*
16. Podnosilac zahteva se obraća Sudu sa zahtevom:

“[...] Da što je pre moguće [...] autentično protumači: odredbe člana 66, stav 2, tačka 2.4 i 2.6, člana 70, stav 2, tačka 2.7 i 2.8 [...] člana 66, stav 2, tačka 2.4 i 2.6, člana 70, stav 2, tačka 2.7 i 2.8 Zakona o igrama na sreću, br. 04/L-080, precizirajući da li se ove odredbe primenjuju prilikom licenciranja novih subjekata za igre na sreću, ili prilikom produženja roka postojećim licencama, ili da se ove odredbe automatski primenjuju od dana stupanja na snagu gore navedenog zakona, nezavisno od činjenice da i dalje nije istekao rok licenci koje su izdate u skladu sa prethodnim Zakonom o igrama na sreću, br. 2004/34.

Pored toga, odredbe člana 81, stav 3 Zakona o igrama na sreću, br. 04/L-080, od 6. aprila 2012. godine, tako što će precizirati – doneti konkretan zaključak da li se izdate licence za omogućavanje igranja igara na sreću, u skladu sa prethodnim zakonom o igrama na sreću, br. 2004/35 smatraju nevažećim, zbog stupanja na snagu Zakona o igrama na sreću, br. 04/L-080, iako im nije istekao rok, ili se sve licence izdate radi omogućavanja igranja igara na sreću, prema prethodnom Zakonu o igrama na sreću, br. 2004/35, smatraju važećim sve do njihovog isteka.”

Prihvatljivost zahteva

17. Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio potrebne uslove za prihvatljivost, koji su propisani Ustavom i dalje navedeni u Zakonu i Poslovniku.
18. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.1 i 113.7 Ustava, koji propisuju:

„(1) Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

(7) *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom*”.

19. U nastavku, Sud se poziva na član 47.1 Zakona, koji propisuje:

„1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ”.

20. Konačno, Sud se poziva i na pravilo 36 (1) (a) Poslovnika, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

a) ako je zahtev podnela ovlašćena stranka”.

21. Kao što je gore navedeno, ono što podnosilac traži je tumačenje nekoliko odredbi Zakona o igrama na sreću, sa obrazloženjem da je Ministarstvo povredilo njegova ustavna prava, pogrešnim tumačenjem ovog zakona.

22. U ovom slučaju, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije pokrenuo nikakvu tvrdnju o povredama izvršenim od strane javnih organa, kao što je propisano članom 113.7 Ustava i članom 47.1 Zakona.

23. Sud takođe primećuje, da podnosilac zahteva nije dostavio nikakve informacije u vezi sa nekim postupkom ili zakonskim delovanjem koji je pokrenut u cilju rešavanja njegovih žalbi, a u vezi sa njihovom tvrdnjom o pogrešnoj primeni navedenih odredaba Zakona o igrama na sreću.

24. Što se tiče prava podnosioca da podnese zahtev prema članu 113.7 Ustava i članu 47.1 Zakona, Sud smatra da podnosilac zahteva ne navodi nijedno pravo ili individualnu slobodu koja je mogla biti povređena, niti se poziva na neki postupak ili konkretnu odluku javnog organa koji je mogao da povredi njegova osnovna prava. Ono što podnosilac zahteva je: *„autentično tumačenje“* pojedinih odredbi Zakona o igrama na sreću pošto, po njemu, kao posledica pogrešnog tumačenja od strane Ministarstva, on i drugi članovi Udruženja priređivača igara na sreću su stavljeni u *“nepovoljan i omalovažavajući položaj kako u ekonomskom tako i u moralnom pogledu”*.

25. Sud podseća da su samo organi koji su izričito nabrojani u članovima od 113.2 do 113.6 Ustava, ovlašćene stranke da pokrenu pred Sudom pitanje apstraktne ocene ustavnosti i traže ocenu ustavnosti zakona.

26. U tom smislu, Sud takođe želi da naglasi da je slučaj podnosioca sličan sa slučajem br. KI230/13 (vidi slučaja KI230/13 podnosioca *Tefika Ibrahimija*, slučaj Ustavnog suda, rešenje o neprihvatljivosti od 19. maja 2014. godine). U tom slučaju, podnosilac je osporio, *in abstracto*, ustavnost člana 7.5 Zakona o lokalnim izborima br. 03/L-072, smatrajući da je ovaj član nepravičan i diskriminatorski prema njemu. Sud je odbio zahtev podnosioca, obzirom da ga je smatrao neovlašćenom strankom da ospori ustavnost zakona *in abstracto*.

27. Dakle, Sud smatra da podnosilac zahteva nije ovlašćena stranka da ospori ustavnost zakona *in abstracto*, niti da zahteva tumačenje zakona, i shodno tome, njegov zahtev treba da se proglašeni neprihvatljivim.
28. U zaključku, iz gore navedenih razloga, Sud ocenjuje da podnosilac zahteva nije ovlašćena stranka i na osnovu člana 113.1. i 7. Ustava, člana 47.1 Zakona i pravila 36 (1) (a) Poslovnika o radu, zahtev treba da se odbaci kao neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1. i 7. Ustava, članom 47.1. Zakona i pravilom 36 (1) (a) Poslovnika o radu, dana 8. decembra 2014. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani

